

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Block_Lawrence-Nezbyva_nez_predstirat.pdb

PDB Name: Block L. Nezbyva nez predstirat
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

NEZBYVÁ NEŽ PŘEDSTÍRAT

Cestou domů jsem si v bufetu u dálnice koupil do sáčku dva burgery s brambůrkami. Otevřel jsem si pivo, ale ještě než jsem ho nalil nebo se pustil do jídla, poslechl jsem si telefonní záznamník. Měl jsem tam vzkaz od Ansona Pollarda, abych mu hned zavolał. Hlas mu zněl podivně a v tom divném odstínu mi připadalo něco povědomé.

Snědl jsem jeden burger a vypil půl piva, pak jsem zavolał. "Zaplat' pánbůh, Lou. Můžeš ke mně přijít?"

"Co se děje?"

"Přijď a já ti to povím."

Šel jsem zpátky ke kychýnskému stolu, rozbalil druhý burger a zase ho zabalil. Jídlo jsem dal do sáčku a do lednice, pivo vylil do výlevky.

Když jsem k němu jel přes město, rozsvítla se pouliční světla. Dny se prodlužovaly, málo platné. Z jara už mnoho nezbyvalo. Rozsvítil jsem reflektory a přemýšlel o tom, jak rychle začínají roky ubíhat a jak zněl ten Ansonův hlas podivně. Zaparkoval jsem na jeho velkém kruhovém příjezdu. Vypnul jsem zapalování, ale motor pokašlával ještě deset nebo dvacet vteřin. Dělá to vždycky a kluk v garáži si s tím zřejmě neví rady. Musel jsem si po posledních volbách koupit vlastní auto a tohle bylo nejlepší, jaké jsem si mohl dovolit. Samozřejmě si ten kašlací nešvar osvojilo, teprve když jsem ho měl asi měsíc, a teď se ho nechtělo vzdát.

Anson otevřel, ještě než jsem došel ke dveřím. "Lou," vyhrkl a popadl mě za ramena.

Byl jen o rok starší než já, takže mu bylo dvaadvacet, ale vypadal na ten věk, spíš na víc. Plešatěl a byl tlustý, ale o to teď nešlo. Měl zkomoucený, zoufalý výraz v obličeji, a když jsem si to dal dohromady s tónem jeho hlasu, bylo mi jasné, co mi v telefonu připadalo povědomé. Mluvil tak, jako když před třemi roky umřela Paula.

"Co se děje, Anse?"

Zavrtěl hlavou. "Pojď dovnitř," řekl. Šel jsem za ním do pokoje, kde měl pít. Bez řeči nám nalil každému plnou míru neředěného bourbonu. Moc jsem o drink nestál, ale vzal jsem si sklenku a držel ji v ruce, zatímco on ji vypil jedním hltém. Otřásl se, pak se zhluboka nadechl a zvolna vzduch vydechoval.

"Unesli Beth," hlesl.

"Kdy?"

"Dnes odpoledne. Odešla ze školy jako vždycky. Domů se nevrátila. Já jsem doma našel ve schránce tohle. Poštou to nepřišlo. Vstřčili to do schránky osobně."

Z obálky, kterou mi podal, jsem vytáhl list papíru a rozevřel ho. Slova vystříhaná z novin a nalepená klovatinou. Dal jsem si papír k obličeji a číchal k němu.

Ptal se mě, proč to dělám. "Někdy se dá po čichu poznat, kdy tu zprávu pořizovali. Lepidlo se odpařuje, takže dokud ho cítíš, je zpráva čerstvá."

"Záleží na tom, kdy to lepili?"

"Asi ne. U mě je to zřejmě síla zvyku." Dělal jsem šerifa tři volební období, než si ten úřad od guvernéra vysloužil Wallace Hines. Zvyk je železná košile.

"Já to vůbec nechápu," držel se za hlavu. "Vždyť věděla, že nemá k nikomu nastupovat do auta. Říkal jsem jí to nevím kolikrát."

"Já o tom mluvil ve školách, Anse. 'Nechodte s cizími lidmi. Neberte nic k jídlu, žádné sladkosti od lidí, které neznáte. Přecházejte jen z rohu na roh. Nehrajte si ve starých mrazácích.' Panebože, co já jim toho navykládal."

"Já to nechápu."

"Kolik je Bethie let?" Málem jsem řekl tylo, v poslední chvíli jsem to spolkł. Snad by ho to zdrtilo. Že by už mohla být mrtvá, to se ani jeden z nás neodvážil ani vyslovit. Pomyšlení na to viselo ve vzduchu jako mlčenhvý třetí partner v hovoru.

"Je jí devět. V srpnu bude mít deset. Lou, ona je všechno, co na světě mám, všechno, co mi zbylo po Paule. Lou, já ji musím dostat zpátky."

Znova jsem se podíval na tu zprávu. "Mluví se tady o čtvrt milionu dolarů."

"Já vím."

"Máš tolik?"

"Můžu to dát dohromady. Zítra si promluví s Jimem McVeighem v bance. Nemusí vědět, nač to potřebuju. Půjčoval

jsem si už dřív velké sumy v hotovosti na různé věci, třeba koupi nemovitostí a tak. Nebude se vyptávat."

"Chtějí starší bankovky, žádné série. Ne větší než dvacetidolarovky. Vyhoví ti v tom všem a bude si myslet, že to je na nemovitost?"

Nalil si další drink. Já se svého pořád ještě nedotkl. "Možná si to dá dohromady," připustil. "Ale vyptávat se přesto nebude. A ani o tom nikde necekne."

"Fakt je, že jsi pro něj dobrý klient. A slušný akcionář, ne?"

"Pár akcií mám, to jo."

Podíval jsem se na tu zprávu, potom na něj. "Nechtějí policii ani FBI," řekl jsem. "Co si o tom myslíš?"

"Na to jsem se chtěl zeptat tebe."

"No, třeba bys chtěl zavolat Wallymu Hinesovi. Doneslo se mi, že dělá šerifa."

"Ty nemáš o Hinesovi valné mínění, vid'?"

"Dvakrát valné ne," připustil jsem, "ale já jsem v tom směru zaujatý. On vede ten úřad jinak, než jsem to dělal já. No ale já to taky dělal jinak než můj předchůdce. Starej Bili Hurley. On podle všeho taky neměl o mně velké mínění, starej Hurley."

"Mám Hinesovi zavolat?"

"Já bych to nedělal. Tady ti říkají, že ji zabijou, když to uděláš. Nevím, jestli sle-dujou tvůj dům, ale nebude pro ně problém zjistit, jestli se úřad šerifa do toho vložil." Pokrčil jsem rameny. "Abych ti pravdu řekl, nevím, co by mohl Hines udělat. Chceš zaplatit výkupné?"

"Samosebou že chci."

"Hines by chtěl možná rozestavit hlídky a chytit únosce, až bude vybírat výkupné. Ale oni obvykle oběť nepustí, dokud nejsou s penězi za vodou." Pokud ji pustí vůbec, pomyslel jsem si. "Co se týče FBI, ti své práci rozumějí. Podívají se na tu zprávu a zjistí, z jakých novin ta slova jsou, kde si koupili ty noviny, obálku, to všechno. Budou hledat otisky prstů, najdou tvoje a moje, ale pochybuju, že tam budou únoscovy. Snad bys mohl udělat to, že bys zavolał FBI, až dostaneš Bethie zpátky. Mají techniku a vyznají se, takže by ty lumpy mohli sebrat dodatečně."

"Ale do té doby bys je nevolal?"

"Ne," odpověděl jsem. "Ne že bych ti chtěl radit, co máš nebo nemáš dělat, ale já osobně bych je nevolal. Ne, kdyby ta holčička byla moje."

Mluvili jsme o leccčem. Nalil si další drink a já konečně začal srkat ten, co mi podal, když jsem přišel. Před třemi lety jsme seděli ve stejné místnosti, pili stejnou značku whisky. Během celého Paulina pohřbu se držel, a když všichni odešli a Bethie spala, sedli jsme si spolu u pár lahví. Dnes večer bych se takové pitce rád vyhnul, ale tenkrát jsem s ním držel krok.

Zčistajasna řekl: "To mohla, vždyť to víš." Nechápal jsem, co má na mysli. "Mohla bejt tvoje holčička," vysvětlil.

"Bethie. Kdyby sis byl vzal Paulu ty."

"Kdyby babička měla kolečka, mohla by bejt vozejk." "

"Ale pořád by to byla babička. Tak jsme to říkali, vid'. Mohl sis vzít Paulu."

"Na to byla ona moc rozumná." I když se tak věci mohly vyvinout, kdyby se nebyl objevil Anson Pollard. Ted' byla Paula tři roky po smrti, umřela na anafylaktický šok po včelím žihadle, pokud tomu dokážete uvěřit. A žena, se kterou jsem se oženil a která se Paule ani zdaleka nevyrovnala, mě opustila a odešla do Kalifornie. Slyšel jsem někoho říkat, že Pánbůh jednou popadl Spojené státy v místech, kde je stát Maine, a zvedl je do výšky, takže všechno, co nebylo pořádně ukotvené, se skutálelo do Kalifornie. O ní to tedy platilo, a tak jsme ted' Anse a já byli párek osamělých pánů, už ne zrovna nejmladších. Odmyslete si patnáct kilo živé váhy, pár milionů dolarů a devítiletou pihovatou žabu a nerozeznáte nás od sebe.

Tu devítiletou pihovatou žabu nám ted' opravdu někdo odmyslel.

"Ty mě v tom nenecháš," ujišťoval se. "Vid' že ne, Lou?"

"Pokud o to stojíš."

"Kéž bys byl ještě tím šerifem. Voliči v tomhle okrese si nikdy neviděli na špičku nosu."

"Snad je lepší, že šerifem nejsem. Takhle se únosci nemusejí kvůli mně jako soukromníkovi vzrušovat."

"Až tohle bude za námi, chtěl bych, abys pro mě pracoval."

"Dobře, uvidíme."

"Podrobnosti probereme později. Panebože, já tě měl vzít k sobě v tu chvíli, kdy přišly volební výsledky. Já měl dojem, že jeden druhého známe až moc dobře, že jsme toho společně až moc prodělali. Jenže kdybys pracoval pro mě, dařilo by se ti lip než ted' a já mám pro tebe uplatnění, to vím. Promluvíme si pak." "Uvidíme."

"Lou, dostaneme ji zpátky, vid'?" "Určitě, Anse. Samozřejmě ji dostaneme."

Člověku nezbývá než předstírat. Ten večer nikdo netelefonoval. Pokud je oběť naživu, obvykle telefonují a nechají ji promluvit. Třeba mají hlas natočený na pásek, ale oběť čte noviny z toho dne, abyste věděli, že v čase není žádný podfuk. Snaží se vám všemožně dokázat, že váš člověk je živý, protože mají tím větší jistotu, že výkupné zaplatíte. Samozřejmě že nic není rychlé a jisté. Únos je amatérský zločin a každý cvok, který se o něj pokouší, si stanoví svá vlastní pravidla. Fakt, že nikdo nevolal, tedy nemusel nic dokazovat.

Čekal jsem spolu s ním. Dával whisky pořádně zabrat, ale on vždycky snášel spoustu pití a nebylo to na něm znát. Po nějaké době jsem zašel do kuchyně a udělal si hrnek kávy. Chvilu po půlnoci jsem řekl: "Ted' už myslím nezavolají, Anse. Já si to namířím domů."

Chtěl, abych zůstal spát u něj. Měl k tomu důvody - kdyby zavolali uprostřed noci, kdyby byla potřeba nějak zasáhnout. Řekl jsem mu, že mi přece může kdykoli zavolat. Oba jsme ovšem znali pravý důvod - že nechce být sám, a já

jsem uvažoval, jestli s ním nemám zůstat, a došel jsem k závěru, že nechci. Hodiny se prostě nesnesitelně vlekly, a že bych se pod jeho střechou dobře vyspal, to jsem si nedovedl představit.

Jel jsem rovnou domů. Dával jsem si pozor, abych nepřekročil stanovenou rychlost, protože jsem nechtěl, aby mě některý snaživec Wallyho Hinese stíhal s puštěnou sirénou. Oni to teď dělají. Za mých časů jsme prakticky nikdy místní lidi nepokutovali, dávali jsme jim jen výstrahy, a to ještě mírné. Pokuty jsme si šetřili pro turisty s těžkou nohou na plynu. Inu, každý člověk si dělá věci po svém.

Doma jsem si otevřel pivo a snědl zbytek hamburgeru. Byl studený a potažený tukem. Ale já měl dost velký hlad, abych ho zhltnul. Byl bych si mohl vzít něco z Ansovy ledničky, ale u něj jsem hlad neměl.

Posadil jsem se do křesla a pustil si Johnnyho Carsona, ale ani jsem se nepokoušel ho vnímat. Myslel jsem na to, že malá Bethie je mrtvá a pochovaná v místech, kde ji podle všeho nikdo nikdy nenajde. Protože tomu všechno nasvědčovalo, i když jsme se to s Ansem neodvažovali jeden druhému říct. Seděl jsem a dumal nad tím, že Paula umřela na včelí žihadlo a že moje manželka je někde na druhé straně kontinentu a že teď Bethie... Myšlenky v mé hlavě vířily jako voda odtékající do odpadu ve vaně.

Byl jsem vzhůru dlouho. Televizor běžel až do té doby, kdy hráli hymnu, a pro mě za mě mohli dávat programy v japonštině, tak málo mi říkaly.

Pojídal jsem loupáček a pil kávu, když zavolal. Sděloval mi, hlasem ochraptělým z toho vzrušení, že únosce telefonoval chvíličku předtím.

"Mluvil šeptem. Já napůl spal, sotva jsem se dokázal vyznat v tom, co říká. Báł jsem se ho požádat, aby mi cokoli opakoval. Prostě jsem se báł, Lou."

"Víš, co všechno chce?"

"Myslím, že jo. Mám koupit zvláštní kufřík, určitým způsobem ho upravit a pak ho v určitou dobu hodit do takové úžlabiny pod jedním silničním nadjezdem."

Zmínil se ještě o nějakých podrobnostech. Poslouchal jsem na půl ucha. Pak řekl: "Požádal jsem je, aby mě nechali promluvit s Bethie."

"No a?"

"Připadalo mi, že mě vůbec neslyší. Pořád mi jen něco říkal, já jsem ho pak požádal znovu a on zavěsil." Je mrtvá a pohřbená, pomyslel jsem si.

Řekl jsem: "On pravděpodobně volal z veřejného automatu. Nejspíš ji mají na nějaké farmě a nechtějí riskovat, aby je identifikovali podle aparátu. Nechtěl ji brát s sebou, aby mohla promluvit, zdálo se mu to nebezpečné. A mluvil rychle zase proto, aby ho nezaměřili."

"Na to jsem myslel, Lou. Jenom jsem chtěl slyšet její hlas." Už ten hlas nikdy neuslyšíš, říkal jsem si. V duchu jsem viděl zhroutené dětské tělíčko na zemi a o kus dál velkého chlapa, jak hloubí rýčem jámu. Mrkal jsem a snažil se ten obraz zapudit, ale on se jen posunul někam na okraj vědomí.

"Brzo ho uslyšíš," řekl jsem. "Brzo ji budeš mít zpátky."

"Můžeš ke mně přijít, Lou?"

"Jasně, už jsem na cestě."

Vylil jsem zbytek kávy do výlevky. Loupáček jsem si vzal s sebou, že ho sním cestou k autu. Slunce už bylo na obloze, ale ještě vůbec nehrálo.

Na tom obraze s dětským tělíčkem a mužem hloubícím jámu jemně přšelo. Ale včera nepršelo a ani dnes ráno to na déšť nevypadalo. Lidská mysl dělá ošemetné kousky, doplňuje si detaily na vlastní vrub. Ve scéně tohoto typu, se vši její pochmurností, se hodí, aby přšelo. Tak si tam mysl déšť přikreslí. Cestou do banky řekl: "Lou, já chci, abys pro mne dělal."

"Inu, já nevím," odpověděl jsem. "O tom si snad můžeme promluvit, až se Bethie vrátí a tohle všechno bude za námi, ale já vlastně ani nevím, Anse, jestli zůstanu v našem městě. Mluvil jsem se známými na Floridě a možná že tam dole něco pro mě bude."

"Já ti můžu nabídnout lepší existenci než všichni tluchubové z Floridy," zavrčel. "Ale o tom já nemluvim, já myslím, abys pro mě pracoval teď, abys mi pomohl vrátit Bethie."

Zavrtěl jsem hlavou. "Za to mě nemůžeš platit, Ansone."

"Proč ne, zatraceně?"

"Protože já si peníze nevezmu. Ty sis vážně myslel, že si dám za to platit?" "Ne, ale strašně rád bych, aby sis peníze vzal. Já se musím nějak o tebe opřít, Lou. A připadá mi, že toho chci od tebe moc."

"To zas není tolik," řekl jsem. "Budu prostě vedle tebe a budu tě povzbuzovat." Budu vedle tebe předstírat, myslel jsem si.

Čekal jsem na něj v autě, když šel do banky. Byl bych si mohl pustit rádio, ale on si vzal s sebou klíčky. Asi ze zvyku, počítám. Tak jsem seděl a čekal.

Když vyšel ven, peníze neměl. "Jim musí zavolat na pár míst, aby dal dohromady takovou hotovost," vysvětloval. "Ve dvě odpoledne je bude mít."

"Chtěl vědět, na co to je?"

"Řekl jsem mu, že mám možnost koupit jeden impresionistický obraz od sběratele, který má finanční problémy. O původu malby že nejsou pochyby, ale prodej že se má utajit a platba má být z daňových důvodů v hotovosti."

"To je lepší historka než o nějaké koupi nemovitostí."

Nucené se usmál. "Připadalo mi to nápaditější. On se na nic nevyptával. Teď bychom měli koupit ten kufřík."

Zaparkovali jsme před obchodním domem se zavazadly a koženým zbožím na Grandview Avenue. Pamatuju se, že tam došlo k přepadení, když jsem byl šerifem. Majitele střelili do ramene, ale dobře se z toho vylíkal. Šli jsme dovnitř spolu a

Anson koupil kostkovaný plátěný kufr. Šeptající únosce popsal zavazadlo velmi přesně. "Ten hajzl se naotravuje," řekl jsem. "Ale možná, že má garderobu, která se k tomuhle hodí." Anse zaplatil hotově. Když jsme jeli zpátky k jeho domu, řekl jsem: "Ty jsi včera mluvil o tom, že by Bethie mohla být moje, Anse. A přitom ona jako by ti z oka vypadla." "Ale má jemnost své matky." Uzlíček dětského těla, muž vyhazující hlinu z jámy, drobný déšť. Představitost je proklatě houževnatá. "Snad má," připustil jsem, "ale na první pohled každý vidí, že tátu nezapře." Ruce na volant se mu sevřely. Vyvolal jsem si v mysli Paulin a Bethiin obraz. Potom mojí manželky, ale její podoba se mi kdoví proč vybavovala hůř.

Na tu dobu, než jsme měli jít do banky, jsme se usadili a čekali, jestli nezazvoní telefon. Ten šeptálek sice Ansemu řekl, že už volat nebude, ale kdo se na to mohl spolehnout.

Mluvil většinou o Paule, snad proto, aby nemusel mluvit o Bethie. Mně ten obrat v konverzaci dost vadil, ale doufám, že jsem to nedal najevo.

Pak telefon zazvonil a byl to McVeigh z banky s oznámením, že peníze jsou připraveny. Anse popadl nový kostkovaný kufr a nasedl do svého auta, kdežto já jel ve svém. Zastavil na bankovním parkovišti. Já jsem si našel místo na ulici.

Bylo to blízko požárního hydrantu, ale seděl jsem u volantu a motor jsem nechal běžet, takže Wallyho chlapců v modrém jsem se snad nemusel bát.

Zdržel se v bance dlouho. Díval jsem se co chvíli na hodinky a každá minuta se vlekla jako pár hodin. Pak vyšel hlavními dveřmi a kufr vypadal těžší, než když vstupoval dovnitř. Šel rovnou k vozu a obešel jej zezadu. Nechal jsem kufr odemčený, on jej otevřel, hodil zavazadlo dovnitř a přibouchl víko.

Nasedl vedle mne a já řídil. "Připadám si jako bankovní lupič," podotkl. "Výjdu penězi a ty máš puštěný motor."

Moje kára právě v tu chvíli střelila do výfuku. "Patříš do šrotu," ulevil jsem si.

Pořád jsem sledoval zpětné zrcátko. Navrhl jsem, abychom jeli mým vozem, jen pro případ, že by si ho vzal někdo na mušku. McVeigh mohl mít podezření - řekl jsem Ansemu - a prozradit něco policii, aniž by se svěřil nám. Nesměli jsme připustit, aby jel někdo za námi k nadjezdu, kde se měla provést směna. Kdyby únosci zjistili, že za námi někdo jede, mohli by zpanikařit a Bethie zabít.

Já ovšem ani na chvíli nevěřil, že by byla ještě živá. Ale takové chování člověk hraje jako podle scénáře. Co jiného můžete dělat?

Nikdo za námi nejel. Vypnul jsem motor, když jsme dorazili na určené místo. Byl to silniční nadjezd, ideální místo ke shození kufru. Dole v úžlabině mohl čekat člověk, kterého nebylo vidět, vzít kufr a odejít pěšky, aniž kdo mohl něco proti tomu podniknout.

Motor kašlal a kašlal, prskal a konečně zhasl. Anse mi poradil, abych si to dal spravit. Nepokládal jsem za nutné mu svěřovat, že to patrně nikdo spravit neumí. "Ty tady zůstaň sedět," poručil jsem mu. Já to zařídím."

Vystoupil jsem z auta a šel dozadu k zavazadlovému prostoru. Pozoroval mě, jak nesu kostkovaný kufr k zábradlí a házím jej přes ně. Slyšel jsem, jak se otevírají dveře auta a pak stál vedle mne a snažil se postřehnout, kam kufr dopadl. Ukázal jsem mu to místo, ale on nic neviděl a já si nebyl jistý, jestli tam vůbec něco vidět bylo.

"Já nesnáším pohled z výšky," přiznal.

"Ono vlastně není na co koukat."

Vrátili jsme se do auta. Odvezl jsem ho k bance a on se mě cestou ptal, jestli únosci dodrží svou část úmluvy. "Řekli, že ji dopraví domů za pár hodin. Ale budou riskovat, aby s ní jeli až k nám?"

"To asi ne," řekl jsem mu. "Nejjednodušší by bylo, kdyby ji zavezli do centra nějakého města a prostě ji vysadili z vozu. Někdo se jí ujme a zavolá ti. Bethie přece telefonní číslo zná, ne?"

"Samozřejmě."

"Bude nejlepší, když zůstaneš doma a počkáš na zavolání."

"Půjdeš ke mně, Lou, vid'?"

Řekl jsem, že půjdu. Vyzvedl auto z parkoviště a já jsem si zajel domů pro poštu. Byl jsem u něj dost brzy a čekali jsme na ten hovor, o kterém já jsem věděl, že nepřijde.

Protože bylo celkem jasné, že ji unesl někdo místní. Člověk odjinud by nevěděl, jak ideální místo pro odložení zavazadla s výkupným je ten nadjezd. Člověk odjinud by neposlal Anseho do speciálního obchodu pro určitý typ kufru.

A především by člověk odjinud nevěděl, jak si počíhat na Bethie Pollardovou.

A místní člověk by se neopovážil nechat ji naživu, protože byla dost stará a chytrá na to, aby pověděla, kdo ji unesl.

Dalo rozum, že byla zabita hned po únosu a pohřbena, ještě než dopis kvůli výkupnému přišel do Ansonovy poštovní schránky.

Nevím, jak dlouho to trvalo, než se ozval: "Lou, mně se to nelíbí. Teď už bychom měli dostat nějakou zprávu."

"Může být, že dělají mrtvého brouka."

"Co tím myslíš?"

"Že pozorují ten kufr, aby si byli jistí, že ho nikdo nehlídá."

"Kdo by ho hlídal?"

"No, dejme tomu, že jsi odejel a ohlásil všechno FBI. Ti by to místo obklíčili a prostě dávali pozor, kdo si pro kufr přijde. Teď by se únosce mohl rozhodnout, že bude dělat mrtvého brouka. Můžou čekat třeba čtyřicet hodin, než se pohnou."

"Panebože."

"Nebo ho možná popadli, sotva dopadl na zem, a chtějí si nechat Bethie tak dlouho, než se přesvědčí, že ty bankovky nejsou v sérii a že v kufru není žádná elektronická vysílačka."

"Nebo ji vůbec nechťejí pustit, Lou."

"Na to ani nemysli, Anse."

"Ne," řekl, "na to nechci ani myslet."

Pak se začal věnovat whisky a mně se ulevilo, když jsem to viděl. Dovedl jsem si představit, že to potřebuje. Abych řekl pravdu, já měl taky chuť se napít. Je prostě fakt, že sedět a čekat je to nejhorší, co znám, zvlášť když čekáte na něco, co se nestane.

Právě jsem se chtěl omluvit a jít domů, když se ozval zvonek u dveří. "To je možná ona," řekl. "Třeba čekali, až bude tma." Ale jeho hlas zněl nějak dutě, jako by sám nevěřil tomu, co říká.

"Já tam jdu," řekl jsem mu. "Ty zůstaň tady."

U dveří stáli dva muži. Vysocí byli skoro jako já, stejně oblečení do vycházkových obleků, a v rukou drželi pistole, nepříjemné černé věcičky. Nejdřív mě napadlo, že jsou to lupiči a že Anse má vážně smůlu.

Pak jeden z nich řekl "FBI" a ukázal mi průkaz, který jsem neměl čas si prohlédnout. "Pojďme dovnitř," pokračoval a šli jsme. Anse držel v ruce sklenku. Tvářil se více méně stejně jako předtím. Pokud byl překvapený, najevo to moc nedával.

Jeden z těch dvou řekl: "Pan Pollard? Pozorovali jsme místo, kde jste odložil peníze, celé tři hodiny. V té době se nikdo ke kufru nepřiblížil. Do té úžlabiny vešli jen dva hoši, asi desetiletí, a ti se do blízkosti kufru nedostali."

"Desetiletí," řekl Anse.

"Po třech hodinách jsme s agentem Boudreauem sešli dolů sami a prohlédli jsme kufr. Uvnitř nebylo nic než fňgované balíčky jako tenhle." Ukázal přepásaný svazek bankovek a pak jej rozevřel, aby ukázal, že jenom nahoře a dole jsou dolary. Jinak byl v balíčku jen novinový papír rozstříhaný do velikosti bankovek. "Počítám, že jste tomu hlídání moc nedali," řekl jsem. "Anse, proč jsi mi neřekl, že ses přece jen rozhodl zavolat FBI?"

"Zavolať je Jim McVeigh," odpověděl. "Byli tam, když jsem si přišel pro peníze. Do té doby jsem o nich nevěděl."

"Ať je to, jak chce, buď jsme byli u místa uložení peněz dřív než oni, nebo dost dobře nevědí, jak takové místo hlídat."

Nejsou zdejší a snadno udělají chybu." Obrátil jsem se k nim. "Únosci prostě přišli a pod nosem vám kufr vyměnili. Vy jste viděli kufr pořád ležet ve křoví a mysleli jste si, že pro něj nikdo nepřišel, ale asi jste se pletli." Nadechl jsem se a zvolna vydechoval. "Možná že vás viděli, přestože Ansemu říkali, aby policii nevolal. Proto možná Bethie není ještě doma."

"To není ten důvod," řekl jeden z nich. Myslím, že ten, co se jmenoval Boudreau. "Už jsme tam byli a viděli vás, když jste házel kufr přes zábradlí. Pozoroval jsem jej dalekohledem pro noční vidění od té chvíle, co dopadl na zem, a nespustil jsem z něj oči, dokud jsme se na něj nešli podívat." To musela být únava civět celé tři hodiny dalekohledem, říkal jsem si.

"Toho kufru se nikdo nedotkl," poznamenal druhý muž. "Měl po straně trhlinu od toho pádu na zem. Je to ten samý kufr."

"To hodně dokazuje, taková trhlina na kufru."

"Někdo ten kufr vyměnil," prohlásil Boudreau. "A byl jste to vy. Měl jste druhý kufr v zavazadlovém prostoru vašeho auta, pod příkrývkami a krámy, které s sebou vozíte. Tady pan Pollard dal kufr plný peněz do vašeho auta. Vy jste pak odtamtud vytáhl kufr druhý a hodil jej z nadjezdu."

"Její otec jí nakazoval, aby nechodila s nikým cizím," pokračoval ten druhý. Jeho jméno jsem se nikdy nedozvěděl. "Ale vy jste přece nebyl cizí, co? Vy jste byl přítel rodiny. Šerif, který držel přednášky o bezpečnosti. Sedla si do vašeho vozu a vůbec nic ji nenapadlo, že ne?"

"Anse," ozval jsem se, "pověz jim, že se zbláznili, prosím tě."

Neřekl nic.

Boudreau mu oznámil: "Peníze jsme našli, pane Pollarde. Proto nám to trvalo tak dlouho. Chtěli jsme je najít, než se s ním budeme konfrontovat. Uvolnil pár prken v podlaze a pod ně je schoval, ještě pořád v tom kufru. Po vaší dceři jsme nenašli žádné stopy. Možná že s ní ani u svého domu nebyl."

"To je naprosté šílenství," řekl jsem, ale oni jako by mě neslyšeli.

"Myslíme, že ji zabil hned po tom, co ji odvedl," pokračoval Boudreau. "Musel to tak udělat. Vždyť ho přece znala."

Když se mu to mělo podařit, nebyla jiná možnost než ji zabít."

V mojí představě se zase vynořil ten obraz. Bethiino zhroutené tělíčko leží v lesíku na druhé straně Little Gross Creeku. A velký chlap vyhazuje vlhkou hlínu rýčem. Cítil jsem, jak mě bolí záda od té dřiny.

Měl jsem tu díru udělat den předem. Pachtit se s tím, když Bethie ležela vedle, to byla vážně bída. Bylo by daleko lepší, kdybych byl jámu vykopal dřív a ji tam prostě hodil a shrnul na ni hlínu, ale člověk nedokáže všechno napláňovat, jak se patří.

Když se teď na to tak dívám, neměl jsem myslím nikdy moc šancí, že mi to vyjde. Sice jsem se viděl, jak se vyhřívám na floridském sluníčku a mám peněz jako želez, ale nikdy jsem si asi vážně nemyslel, že to tak skončí. Nechtěl jsem vlastně nic jiného než o něco připravit Ansona Pollarda.

Na chvíli jako bych byl odtamtud zmizel. Pak mě jeden z nich - ani nevím, který - informoval o mých právech. Já tam jen stál, nedíval jsem se na nikoho, nejmiň ze všech na Anseho. A neposlouchal jsem moc pozorně, co říkají.

Pak se mě ptali, kde je tělo, a mluvili o tom, že budou zjišťovat v obchodech, kdy jsem koupil ten druhý kufr, a dávali mi další otázky, aby měli procesní materiál proti mně. Nato jsem se stáhl do sebe a prohlásil jsem, že se někdo zřejmě snaží za každou cenu mě do toho namočit a já nechápu proč, ale zatím že nebudu odpovídat na žádné otázky bez přítomnosti advokáta.

Ne že bych čekal, že mi to moc pomůže. Ale musíte se snažit, musíte uplatnit všechny trumfy, které máte. Co jiného vám zbývá? Prostě předstírat.